

zaterdag 7 juli

Weer een spannend avontuur tegemoet. Ben dit keer wat meer gespannen. Venezuela is niet een van de veiligste landen, we gaan met een andere reisorganisatie (Baobab) en ook het feit dat we nu met mijn ouders gaan, maakt het anders. We hebben slechte plekken in het vliegtuig en hebben veel moeten wachten. Al met al dus gene prettige reis.

Met het gevoel minder goed voorbereid te zijn dan anders vertrekken we naar Schiphol. We denken ruim op tijd te zijn, maar in de vertrekhal wordt al snel duidelijk dat we nog wel even in de rij staan. Na het inchecken + paspoortcontrole moeten we direct door naar de gate om te boarden. Na een klein uurtje vliegen stappen we in Frankfurt over op de vlucht naar Venezuela. We hebben de meest beroerde plekken in het midden van het vliegtuig zodat ons geduld en uithoudingsvermogen aardig op de proef wordt gesteld.

Vanaf het vliegveld rijden we direct door naar Macuto waar we kennis maken met onze reisleidster: Elly, de groep en het eerste beetje Venezuela. We eten bij het hotel en gaan dan naar onze kamer. We zijn al zowat 24 uur op en dat breekt ons nu wel op.

Aangekomen in Caracas maken we kennis met onze reisbegeleidster; Elly. Ze loodst ons meteen een minibus in, waar we gelijk ons geld zwart kunnen wisselen bij een lokaal handelaartje. Dit moet allemaal in de bus gebeuren met ramen en deuren dicht, zodat het allemaal nogal mysterieus en schimmig overkomt. Na enen korte rit komen we aan in ons eerste hotel. Deze bevindt zich in een verpauperde buurt aan het strand. Het eerste wat me opvalt, is dat de locals graag flaneren en niet te beroerd zijn om met hun borsten, billen of blote buik te pronken ongeacht de afmetingen hiervan! Na een heerlijk etentje (cordon blue de pollo) en een paar "polars" (biermerk) gaan we bekaf naar bed.

zondag 8 juli

Vanochtend vertrekken we naar Caracas waar we enkele bezienswaardigheden bekijken. Alle waarschuwingen van Elly (geen sieraden om, geen geld meenemen, rugzak op je buik dragen) en het feit dat er een militair voor onze veiligheid meeloopt, stellen je niet echt op gemak. Daarnaast vind ik het gewoon een vreselijk lelijke stad. Vervolgens rijden we verder naar El Limo een posada nabij Maracay. Een rustige plek waar we wat bij kunnen komen om ons voor te bereiden op morgen.

Vandaag gaan we naar het oude koloniale centrum van Caracas, of tenminste wat er nog van over is. De stad is omringd door sloppenwijken waar alles aan en op elkaar gebouwd wordt. De criminaliteit viert hier hoogtij waarbij elke wijk zijn eigen "gang" heeft en onderlinge bende-oorlogen zijn hier de orde van de dag. We kijken wat rond op het Plaza Bolivar, maar op een paar eenkhoorns na valt hier niet veel te beleven. Onder militaire begeleiding lopen we naar het Phantheon, waar Simon Bolivar begraven ligt.

Een overijverige militair geeft ons een te lange rondleiding. Ik vind het persoonlijk niet echt indrukwekkend. Vervolgens lopen we naar het geboortehuis van Simon B. waaruit snel duidelijk wordt dat hij niet arm heeft geleefd. Na een drankje met zeer ranzig toiletbezoek verlaten we Caracas. Not my place to be!

We rijden naar Hacienda "El Limon" in Maracay, de universiteitsstad van Venezuela. Hier aangekomen blijkt dit ook niet zo'n prettige omgeving te zijn. We mogen 's avonds niet van het terrein af en moeten ons dus maar vermaken aan de rand van het minizwembad. Ik hoop niet dat heel Venezuela zo is, want ik wil toch wel graag op eigen houtje rond kunnen snuffelen. Het eten op de Hacienda is goed, maar weinig. Ik heb de jetlag nog in de benen dus weer vroeg naar bed (is ook beter voor Claudia).

maandag 9 juli

Vanochtend vertrekken we op tijd richting het Nationaal Park Henri Pittier. De weg door het NP geeft al een mooie indruk. Het nevelwoud geeft altijd een idyllische indruk. Onderweg zien we apen en een luiaard in de bomen. Vervolgens gaat de bus terug en gaan wij te voet echt het woud in. Het eerste stuk is behoorlijk pittig. 150 meter omhoog over smalle glibberpaadjes vraagt veel van mijn kuit, maar het trainen is niet voor niets geweest. Het niet van harte, maar het gaat wel. Onderweg zien we veel vlinders immense bomen, een boskrab, miljoenpoten, een hele grote sprinkhaan en termieten. Het is een tocht van zowat vijf uur. Het laatste uur heb ik het moeilijk. De inspanningen en de warmte bezorgen me een fikse hoofdpijn. En natuurlijk moeten we het stuk wat we omhoog zijn gegaan ook weer naar beneden. Een aanslag op mijn knieën. Ik zie het even niet zitten, maar ik haal het wel. We zijn al snel bij het einde; de waterval waar Ardy en mijn vader een duik in nemen. Weer een overwinning op mezelf.

Na een heerlijk ontbijt (stokbrood, ham, kaas en Heinz!) rijden we naar NP Henri Pittier. De rit is eerst vervelend met veel opstoppingen en saaie uitzichten op betonbouw. Net wanneer ik de moed begin op te geven er er steeds meer van overtuigd wordt dat Venezuela al helemaal verwesterd en volgebouwd is, rijden we ineens de jungle in. We volgen een schitterende bergpas met mooie uitzichten over het nevelwoud. Onderweg zien we apen en een luiaard. We stoppen, na ruim een uur door de jungle te rijden, bij een dranktentje langs de weg. Daar staat Rainer ons al op te wachten. Hij is onze zeer goed Engels sprekende Duitse gids voor de wandeltocht door het nevelwoud. De wandeling begint met een behoorlijke klim. Ik merk dat Claudia het al zwaar heeft. De bijna vijf uur durende tocht brengt ons langs mooie uitzichten, planten, een suikerrietfarm en bijna op het eind een verfrissende duik in een beek. Ik heb veel mooie foto's geschoten en heb het idee dat Cor en Joke dit ook erg mooi vinden.

We vervolgens onze reis richting Choroni; een kustplaatsje. Ons hotel is supereenvoudig en we spoelen ons af onder een koude douche. Gezien de temperatuur buiten (32c) en de zware dag is dit niet zo erg. 's Avonds gaan we uit eten en borrelen we gezellig na.

Nadat Rainer ons ook weer heeft uitgezwaaid vervolgen we onze reis naar Choroni; een voor Venezolaanse begrippen levendige badplaats. We stoppen bij een restaurant om alvast ons eten voor vanavond door te geven. Niet geheel vreemd loopt dit weer uit op een chaos en ik hou mijn hart vast voor vanavond. We rijden het laatste stukje tot ons hotel. Dit ziet er erg eenvoudig en afgetakeld uit, maar het uitzicht op de zee maakt een boel goed. We luisteren nog naar een chaotische briefing van Elly en springen dan z.s.m. onder de douche. Na ons opgefrist te hebben en onze vuile kleren te hebben gewassen, gaan we naar het restaurant. De organisatie verloopt onverwacht vlekkeloos en het eten is uitstekend. We tafelen lekker lang na en nemen in een kroeg verderop nog een afzaker. Als ik terugloop naar ons hotel (Claudia is al wat eerder terug gegaan) zie ik op de boulevard langs het strand veel jonge mensen bij gepimpte auto's staan. De geluidsinstallaties draaien volop en het aantal decibels doen niet onder voor een behoorlijke discotheek. Aangezien onze kamer (een hok waar ramen, maar alleen gaas in zit) direct aan de boulevard ligt, "genieten" we tot in de vroeg uurtjes van de laatste reggaehits.

dinsdag 10 juli

Vandaag is er een excursie naar een cacaoplantage, maar wij bedanken. Een dagje lekker voor onszelf. We relaxen 's ochtends eerst waarna we proberen te lunchen. Na dik een half uur wachten en de mededeling dat we zo weg moeten, komt het hoge woord eruit. De kip is niet goed meer en er is ook geen andere kip. We kunnen wel spaghetti krijgen. Gezien de tijd doen we dat niet. We douchen ons en pakken onze spullen in. Waarna we nog net tijd hebben om wat zakkies chips te kopen.

Na een onrustige nacht worden we toch redelijk uitgeslapen wakker. Ik spring nog een keer onder de koude douche (best lekker in deze klamme omgeving) waarna we wandelend langs de levendige haven Cor en Joke opzoeken in het restaurant waar we gaan ontbijten. Hierna gaan we naar het strand wat op ongeveer 300 mt. lopen van het dorp ligt. Langs het weggetje naar het strand staan allemaal eet en drinkhuisjes waar het ons niet verstandig lijkt om wat te nemen. Eenmaal bij het strand aangekomen, verbaas ik me over hoe mooi het hier is, maar ook over wat voor puinhoop ze hier achter het strand neerkwakken. Van een ongerept Bountystrand je dus niet spreken. Maar door heel Venezuela gooien ze het afval zo van zich af, dus je ontkomt er niet aan. We besluiten wat te gaan eten bij een restaurant aan het strand voordat we met de bus terug gaan naar Maracay. Als we onze bestelling willen doorgeven, blijkt dat we alleen kip kunnen bestellen. Dit doen we dus en geduldig wachten we op ons eten. Als we na dik een half uur nog niet veel activiteit in de keuken waarnemen, zeggen we tegen de ober dat het niet veel langer moet duren. Dan beweert de grappenmaker dat de kip ook niet meer zo vers is en hij ons dus eigenlijk niets anders kan voorschotelen. Behoorlijk geïrriteerd, vertrekken we, maar we hebben geen tijd meer om ergens anders te gaan eten, dus halen we wat chocoladerepen e.d.

We vertrekken we met de bus naar Maracay, waarna we de nachtbus pakken naar Merida. We krijgen eerst nog wat tijd om boodschappen te doen en wat te eten. In welgeteld 1 uur racen we in een soort "Peking Express achtige wedstrijd" door een megagrote shoppingmall. Broodjes, beleg en wat zuivel kopen, vervolgens 2 hotdogs naar binnen geschoven. Boven ontdekken we een soort pizzahut waar mijn ouders een pizza bestellen. Helaas is de tijd om en de pizza nog niet klaar. Mijn vader tikkend op zijn horloge wil dat de pizza's uit de oven worden gehaald. De medewerker denkt er niet aan "ze zijn nog niet klaar". Na nog wat aandringen, worden de blankebodempizza's toch meegegeven. We komen als laatste bij de bus, maar de magen zijn gevuld. We zijn klaar voor de nacht. De nachtbus is redelijk comfortabel, daar kunnen ze in Nederland nog wat van leren. Af en toe word ik wakker om me om te draaien om van pijnlijke plekken af te komen, maar verder slaap ik zowat de hele nacht.

Bij het opladen van de bagage begint het te regenen en weigert Micheal (onze chauffeur) op het dak te klimmen. Noodgedwongen moeten we onze bagage in onze toch al te klein bus proppen. Na een rit van 3 uur op een uitklapstoeltje komen we aan bij een mega Shoppingmall in de buurt van de busterminal, vanwaar we vertrekken met de nachtbus naar Merida. We moeten in een klein uurtje, eten en ontbijt kopen voor de volgende ochtend. We kopen snel wat boodschappen in en stampen wat hotdogs naar binnen. Cor en Joke zijn nog hongerig en kopen nog een pizza. De paniek slaat toe als blijkt dat de pizza nog gemaakt moet worden. Ik maak van de tijd gebruik om een toilet op te zoeken. Na een zoektocht in de uithoeken van de shoppingmall kom ik tot mijn eigen verbazing uit bij een indoorrollingcoaster. Ik wist dat er een was in Venezuela en ik loop er nog tegenaan ook. Helaas kan ik door tijdgebrek de rit niet doen en baal ik als een stekker dat de camera nog in de bus ligt, maar ik heb hem toch nog gezien. Dat had ik niet verwacht. Teruggekomen bij de pizzabakker zie ik Cor wild gebaren dat ze de pizza uit de oven moeten trekken. Ze proberen Cor nog uit te leggen dat de bodem nog rauw is, maar wanneer Cor weer wild op zijn horloge begint te tikken, geven ze het op. En schuiven ze vol onbegrip een halfgare pizza in de doos. We sprinten vervolgens richting de bus, waar de pizza tijdens het rijden wordt opgegeten. Op de terminal is het weer wachten geblazen, maar na een klein uurtje stappen we op onze nachtbus naar Merida. De bus is comfortabel. Alleen de airco is niet af te stellen en staat op standje diepvries. Venezolanen die vaker met deze bus reizen, zijn hier al mee bekend, want die komen al met een muts op de bus in lopen. Ondanks dat ik mijn niet goed kwijt kan, slaap ik nog redelijk goed door. Bij de volgende stop, stappen een moeder met baby in. Ze zitten gelijk voor ons en ik maak me (tot grote hilariteit van Cor, Joke en Claudia) ernstig zorgen of de kleine niet onze nachtrust gaat verstoren.

woensdag 11 juli 2007

Hulde aan moeder een kind voor ons! Ik word rond 7 uur wakker en het kind heeft vannacht niet 1 keer gehuild. Rond half 9 komen we aan in Merida. Deze stad is groter dan ik had verwacht. Vanaf de terminal stappen we over op een minibus. Vlak bij onze Posada kom ik erachter dat mijn windjack in de nachtbus is blijven liggen. Het ironische is dat ik dit jack op stel en sprong moest kopen, omdat ik mijn oude vertrouwde jack in de bus naar Maastricht heb laten liggen. Eenmaal aangekomen in het hotel regelt Elly een taxi en vertelt de chauffeur wat er aan de hand is.

De chauffeur is super behulpzaam en rijdt met ons zelfs naar de garage. Eenmaal daar aangekomen, blijkt onze bus er nog niet tussen te staan. Onze taxichauffeur heeft geen haast en zegt dat we gewoon nog even moeten wachten. Net op het moment dat ik de moed op ga geven, komt de bus eraan rijden. Een van de bijrijders heeft mijn jack al in de hand en zwaait ermee naar mij. Ik kan niet vertellen hoe opgelucht ik ben, aangezien ik dit jackje al noodgedwongen voor (te) veel geld moest kopen. De chauffeur brengt ons weer netjes naar de Posada en ik beloon hem met een vette fooi.

We komen 's ochtends aan in Merida. Met een busje worden we naar het hotel gebracht. Plots vraagt Ardy of ik zijn jasje heb. Denkend aan het feit dat hij zijn oude jasje vorig weekend is kwijt geraakt en daarom een duur sportzaakasje heeft moeten kopen, kijk ik in mijn tas. Zucht, nee dus! Ik baal, maar ik heb geen zin om te ruziën. Hij zoekt het maar even uit. Samen met mijn vader neemt hij een taxi terug naar het busstation. Mijn moeder en ik wachten in het hotel. Na een dik half uur komen ze met een glimlach terug. Jasje terug, iedereen happy!

We pikken nog net even de briefing van Elly mee en vertrekken met onze reisgids van Venezuela op zak om de mooie plekjes op te zoeken. Onderweg pikken we een internetcafé mee om iedereen op de hoogte te houden. Hierna wandelen we een behoorlijk stuk om de lokale overdekte markt te bezoeken. Groente, fruit, noten, kitscherige kunst en andere rommel worden aan hier aan de man gebracht. Joke is helemaal wild van twee poppen, maar deze staan in een winkel die gesloten is. Na de hele markt afgesnuffeld te hebben naar meer van dit soort poppen (die er helaas niet waren), nemen we de taxi naar de beroemde IJssalon. Deze toko staat in het Guinness Book of Records, omdat ze de meeste (en ook de bizarste) smaken ter wereld verkopen. Ui, knoflook, vlees, garnalen met wijn etc. Ik besluit op safe te spelen en neem de smaakjes ananas, aardbei en pepsicola. Na drie hapjes (van elke smaak een) ben ik ervan overtuigd, dat die ijscober gewoon wat in elkaar flanst en er dan pas een naam aan geeft. Gadverdamme, zulk smerig ijs heb ik nog nooit gehad. We gaan terug naar de Posada en gaan even rusten en ons voorbereiden op morgen. In de loop van de avond gaan we eten in een sfeervol en uitstekend restaurant, waar we al lachend onze avonturen laten passeren. Hierna weer terug naar de Posada om lekker vroeg naar bed te gaan.

In Merida kunnen we eindelijk mailen en pinnen, dus dat doen we dan ook maar. Vervolgens gaan we naar een overdekte markt. De groente- en fruitstandjes zijn leuk, maar het is voornamelijk troep wat er te koop is. Leuke souveniertjes zitten er (nog) niet in. Op de derde verdieping zien we bij twee winkeltjes mooie poppen. Helaas zijn juist deze winkeltjes dicht. We houden het even voor gezien en gaan terug richting hotel. Onderweg stoppen we bij een bekende ijssalon. Met ooit meer dan 1000 smaken haalde deze meneer het Guinness Book of Records. We verbazen ons over het aanbod; spinazie, ui, wijn, vlees, garnalen etc. Niets is te gek. We wagen ons er niet aan en gaan voor safe. Helaas vinden we het ijs niet lekker en Ardy vindt het zelfs ronduit smerig. Terug in het hotel relaxen we wat. We willen nog naar het plaza Bolivar, maar helaas komt het met bakken uit de hemel. Daarom gaan we uit eten in de buurt van het hotel. Na een heerlijke maaltijd ga ik snel naar de hotelkamer. Ik ben erg moe en val direct in slaap.

donderdag 12 juli

Dankzij blaffende honden ben ik vroeg wakker. Het inpakken van de spullen gaat redelijk vlot. Ik haal broodjes bij de bakker voor de lunch van vandaag en morgen. Na een goed ontbijt in het restaurant van de Posada, vertrekken we in een jeep naar het dorpje Los Nevados, wat geïsoleerd ligt in de bergen van de Andes. De rit is zeer spectaculair met enorme steile en moeilijk begaanbare paden, die vaak niet breder zijn dan de auto zelf. De uitzichten zijn grandioos en adembenemend. Halverwege de tocht stoppen we bij een soort eettentje, zodat we even kunnen bijkomen van het enorme geschut en gebonk in de jeep. Vlak voor Los Nevados is de weg opgebroken, zodat we zo'n 15 minuten moeten lopen naar het dorp (met alle bagage).

Vandaag gaan we de Andes in. We vertrekken met de jeeps richting Los Nevados op een hoogte van 2700 meter. Al snel verlaten we de verharde weg en rijden we over smalle, steile zandweggetjes. De vierwielaandrijving wordt regelmatig gebruikt. Helaas heb ik last van reisziekte en ben ik erg misselijk. Zo'n 15 minuten voor het dorp kunnen we niet verder. De weg is opgebroken. Lopend met onze spullen vervolgen we onze weg. Na een flinke klim komen we aan in het dorp. Ik kruip mijn bed in, want de reisziekte heeft me gesloopt.

Onze posada ziet er gezellig uit en in de kantine nemen Cor, Joke en ik wat te drinken. Claudia voelt zich al een tijdje niet lekker en gaat even plat. Van Elly hoor ik dat ze hier sinds kort een radio-omroep hebben. Ik ben heel nieuwsgierig en wil wel daar even kijken. Cor en Joke gaan ook mee en al snel sta ik in een studiotje mijn enthousiasme te delen met de oprichter van het station. Niet veel later spreek ik zelfs een jingle in en mogen we kijken naar een filmpje over de oprichting van het station. Ik koop nog een pet om te sponsoren en we wisselen adressen uit. Binnenkort krijgen ze misschien internet en we beloven elkaar dan te mailen. We gaan door de stromende regen terug naar de Posada en ik maak Claudia wakker om te gaan eten. Tijdens het eten geeft Claudia aan dat ze zich nog steeds niet lekker voelt en gaat weer naar bed. Na het eten ga ik ook naar onze kamer en zie dat Claudia nog niet erg fris is. We kruipen vroeg in onze slaapzak, omdat we morgen weer een zware dag hebben. Ik hoop dat Claudia zich dan beter voelt, omdat ze het gewoon al niet makkelijk zal krijgen in verband met de zware wandeltocht.

Als Ardy me voor het eten wakker maakt, straalt hij helemaal. Hij is bij de plaatselijke radiozender op bezoek geweest en heeft een jingle in mogen spreken. Ik vind het een beetje spijtig dat ik dit heb moeten missen. Na deze lange dag staat er een heerlijke maaltijd voor ons klaar. Helaas breekt, al na een paar happen, het zweet me aan alle kanten uit. Mijn maag gaat op z'n kop en ik voel me hondsberoerd. Ik besluit weer naar bed te gaan. Jammer, ik had me erg verheugd op dit stuk van de reis.

vrijdag 13 juli

Vandaag sta ik helaas nog niet fit op. Mijn buik is nog steeds niet in orde. We vertrekken naar het hoogste punt op 4100 meter en kunnen gaan wandelen of op de ezels. Als je gaat wandelen, heb je een voorsprong van een half uur. Word je ingehaald door de ezels, dan moet je sowieso opstappen. 4 uur op een ezel lijkt me geen pretje. Mijn plan was dus ook om eerst te gaan wandelen, maar ik ben nu zo slap als een vaatdoek, waardoor ik toch maar direct opstijg. De tocht is prachtig, we rijden langs diepe kloven, stijgen soms enorme stukken en de uitzichten zijn grandioos. Dit haast onbewoonbare stukje desolate aarde maakt een diepe indruk op me. Helaas wordt er geen pauze genomen waardoor het steeds pijnlijker wordt. Als we dan even mogen stoppen, valt een reisgenoot van de ezel. Ze bezeert zich lelijk. Zodra ik haar hand heb verbonden, moeten we weer opstappen. Weer dus geen mogelijkheid gehad om wat te eten of te drinken. Ik voel me steeds slapper en beroerder worden. Door de hoogte komt er nu ook misselijkheid en hoofdpijn bij. Ik vervloek alles en iedereen en zou het liefst van de ezel vallen en daar te plekke blijven liggen.

Het heeft vannacht flink geonweerd en gewaaid. Het waaide gewoon op onze kamer! Ik spring rond 6 uur onder een lauwe douche. En de ijskoude wind die door de kamer waait, maakt het tot een hel. Claudia voelt zich nog steeds belabberd en besluit meteen al om niet te gaan lopen en direct op de ezel te stappen. Na het inpakken van onze spullen, gaan we naar de "cantina" waar we kunnen ontbijten. Elly is weer chaotisch aan het doen en ik begin me er aan te irriteren. Na het ontbijt gaan we direct lopen. Ik geef Claudia een kus en voel me rottig om haar alleen achter te laten. De wandeling begint met een pittige klim door het dorp naar boven. Elly rent tussen de voor- en achterhoede heen en weer en ik snap gewoon niet waar ze al die energie en kracht vandaan haalt. De tocht is een ware beproeving en ik maak me geen illusies, de ezels zullen me vast en zeker inhalen waardoor ik op de rug van zo'n beest de tocht moet afmaken. Met die gedachte in mijn achterhoofd probeer ik zoveel mogelijk van de omgeving te genieten en mooie foto's te maken. Ik heb het gevoel dat Cor en Joke onderling aan het strijden zijn wie het verste komt. Ze doen maar! Op een gegeven moment zie ik de ezels achter me en een steile klim voor me. Ik besluit mijn energie niet verder te verspillen en ga zitten wachten op de viervoeters. Claudia en de rest van de groep (die al ingehaald is) pikken me op en al rijdend ga ik dus verder. Niet veel later moeten Cor en Joke ook mee rijden. Na een half uurtje op die ezel begin ik al een aardig rauwe reet te krijgen. Ik begrijp nu waarom Claudia er niet veel meer aan vindt. Na een fikse pittige klim, bereiken we het hoogste- en tevens het eindpunt. Claudia voelt zich zieker dan ooit en vertelt me dat de enige keer dat ze gestopt zijn, was omdat Gemma van de ezel af gedonderd was. Hierdoor heeft ze niet een keer wat kunnen drinken. Woedend hierover ga ik verhaal halen bij Elly, die daarop naar de ezelmannen gaat om het een en ander na te vragen. Er wordt nogal laconiek op gereageerd, ook door Elly.

Aangekomen bij het hoogste punt stap ik van de ezel af. Mijn knieën begeven het zowat. Eindelijk kan ik wat drinken. Met trillende handen drink ik voor het eerst die dag wat water. Wat een beloning, maar vanzelfsprekend is het veel te weinig om de tekorten te compenseren, waardoor de hoofdpijn steeds erger wordt. Het belangrijkste middel tegen hoogteziekte is water, heel veel water.

En ik ben veel te laat om dit tekort aan te vullen. Ik wil maar een ding; naar beneden en wel zo snel mogelijk. Ook mijn moeder trekt het niet, ze is kostmisselijk en barst ook van de hoofdpijn. Ardy gaat ook mee naar beneden. Voor hem ligt het tempo veel te hoog en is de lol ervan af. Het straffe tempo, de hoogte en het tekort aan water doet ons de das om. Waarschijnlijk moet je behoorlijk getraind zijn om dit vol te kunnen houden.

We moeten nu nog zo'n drie kwartier afdalen naar het kabelbaanstation. Claudia wil naar beneden terug naar Merida. Ik besluit met haar mee te gaan. Omdat ik graag deze tocht wilde maken en ik haar heb overgehaald dit ook te doen, voel ik me er niet prettig bij om haar nu alleen te laten terwijl ze zo ziek is. Joke en Gemma gaan ook terug, Cor besluit om de tocht naar de hut van Pedro te vervolgen. Na snel wat spullen heen en weer te pakken uit de rugzakken, zeggen we gedag tegen de rest van de groep. Met een aftandse kabelbaan uit 1958 met drie keer overstappen, komen we een paar uur later in Merida aan. Compleet uitgeput checken we ons weer in de Posada. We rusten wat uit, frissen ons op, gaan nog een hapje eten en daarna heerlijk naar bed.

De tocht naar beneden met de kabelbaan aanvaart ik lijdend. Bij elk station staan we minstens een half uur te wachten. Beneden aangekomen duurt het even voor we een taxi hebben en gezien het feit dat we in de spits zijn, duurt het een mooi tijdje voor we bij het hotel zijn. Zodra we op de kamer zijn, neem ik een ibuprofen en duik ik mijn bed in. Het geblaf en gekraai houden me wakker. Ik moet nu echt huilen; ik ben kapot. Na een lekkere warme douche en nog een ibuprofen gaan we wat eten bij een restaurantje. Jammer dat we het niet hebben volgehouden, maar de warme douche, het heerlijke eten en straks een goed bed maken een hoop goed.

zaterdag 14 juli

Volgens mij slapen we naast een dierentuin. Krijsende vogels en blaffende honden zorgen voor een slechte nachtrust. We slapen dus niet echt uit en besluiten maar te gaan ontbijten in het restaurant van het hotel. Daar zien we Joke en Gemma in het gezelschap van Cor en Johan. Zij zijn dus ook eerder teruggekomen van de trektocht. Na de smeùige en ranzige verhalen over Pedro en zijn hut, gaat Cor nog even douchen. Daarna gaan met de taxi richting Mercado Municipal om daar de pop te kopen die Joke op het oog had. Na lang wikken en wegen weet ze welke het wordt. Daarna gaan we weer naar de Posada. Na een kleine siësta vertrekken we lopend naar Plaza Bolivar om daar eens wat rond te kijken. Onderweg scoren we nog goedkope schoenen voor de Canyoning tocht voor morgen. We genieten van de zon op een bankje in het park. En kijken naar de Venezolanen die hier flaneren. Cor heeft nog niets gegeten en wil snel even een hamburger scoren bij de Mac. Ik protesteer niet en even later zitten we met een Big Mac in onze handen. We nemen de taxi terug, gaan nog wat uitrusten en spreken 's avonds weer af.

We worden op tijd wakker, maar lummelen nog een tijdje. Vervolgens gaan we naar beneden. En wie zit daar? Mijn vader, hij had door de wandeling naar beneden, blaren gekregen en zag het niet zitten om vandaag helemaal naar beneden te lopen. Samen met een groepsgenoot, die last van hoogteziekte had, is hij met de kabelbaan naar beneden gekomen. Wij gaan in ieder geval even naar de overdekte markt. Misschien is dat winkeltje met die leuke poppen geopend. Helaas blijkt dit niet het geval te zijn. We hobbelen de hele dag een beetje door de stad en genieten van de zon en onze vakantie. 's Avonds eten we tapas en sluiten we deze dag gezellig af.

Vlak voordat we uit eten gaan, komen we Elly tegen en nodigen we haar uit om mee te gaan. Ons doel is vanavond een spaans Tapas restaurant. Aangezien deze nogal diep weggestopt in de stad liggen, zijn we blij dat we Elly mee hebben. We belanden in een sfeervolle tent en genieten tijdens leuke gesprekken van ons eten en drinken. We leren Elly nu ook beter kennen en ze laat bij mij nu een positief gevoel achter. Na het eten lopen we nog even richting de Teliferico (kabelbaan), omdat hier in de buurt (volgens Elly) ook mooie poppen worden verkocht. Hiervandaan nemen Claudia en ik de taxi. Cor, Joke en Elly lopen terug. We gaan redelijk op tijd naar bed, want morgen wordt een zware dag.

zondag 15 juli

Vandaag gaan we op canyoningavontuur. We hebben een pittige groep, want maar liefst 14 man gaan mee. We worden met de jeep omhoog gebracht en vervolgens lopen we een stuk door het bos richting de kloof. Na de wetsuits te hebben aangetrokken, klauteren we en klimmen we door de beek. We glijden door natuurlijke stroomversnellingen, springen van kliffen en trotseren drie watervallen van 8, 15 en 35 meter. Daarna klauteren we weer over glibberige paadjes terug naar de bewoonde wereld. Het was wederom supergaaf. Ik wou dat ik hier mijn hobby van kon maken. Bij de terugkomst (16.30 uur) krijgen we onze "lunch", die heerlijk smaakt. Echter vind ik de aanwezige moederpoes en haar drie jonkies net iets leuker. Moe maar voldaan pakken we een taxi terug naar ons hotel. Lekker douchen, een klein hapje eten en dan naar bed.

Na weer een rumoerige nacht (dronken buurman met tv hard aan), staan we op om te gaan canyoning. Aangezien hier bijna alles dicht is op zondag, hebben we gisteren al broodjes gekocht en ontbijten we op onze kamer. Joke gaat niet meer en doet een poging om uit te slapen. Wij worden met jeeps opgehaald en via een zeer stijl weggetje de bergen in gebracht. Als de jeeps niet verder kunnen, moeten we nog een klein half uurtje lopen tot we bij de beek zijn. We trekken onze wetsuits aan, krijgen nog een paar instructies en gaan op pad. De tocht is afwisselend en spectaculair. We moeten springen, glijden en abseilen. Als 'grande finale' is er een afdaling door een waterval van zo'n 35 meter. Aangezien het vrij lang duurt voordat iedereen naar beneden is, maken Edward en ik bommetjes vanaf een rots in het bassin. We moeten nog een redelijk lange wandeling naar de jeeps maken om ons daar weer om te kleden. Hierna gaan we terug naar het kantoor van de organisatie waar we een verlate lunch krijgen. We krijgen de foto's en video nog te zien, bestellen een cd'tje en gaan terug naar de Posada (met taxi want terug brengen is er niet bij).

Na een lekkere douche gaan we nog een klein hapje eten, omdat Joke nog niets heeft gehad. We zijn alledrie behoorlijk rozig en het wordt dan ook weer niet laat.

maandag 16 juli

Vannacht goed en rustig geslapen. Claudia is nog steeds niet fit, maar gelukkig is het vandaag een rustige dag. We hoeven pas om 10 uur te vertrekken, dus we hebben alle tijd om ons te organiseren. Cor en ik gaan nog wat geld pinnen en ik moet mijn vader nog bellen in verband met geld overmaken voor de tocht naar de Angel Falls. De touroperator daar te plekke hanteert een behoorlijk woekertarief (€ 85 verschil p.p.) als we contant in Bolivars willen betalen. Uiteindelijk is het toch nog behoorlijk stressen om voor 10 uur alles gedaan te hebben. Tijdens de rit voel ik me net een japanner. Bus in bus uit bij elke toeristische siteseeing. We stoppen bij een pittoresk kerkje, gemaakt door een lokale kunstenaar, eten aardbeien met slagroom en rijden door naar de hoogste bergpas in Venezuela. Aangekomen op de Pico Aquila, is het behoorlijk koud en moeten we happen naar adem. In het restaurant eten we lauwe soep en drinken we dito chocolademelk. Hierna genieten we nog van de verre uitzichten, we schieten wat plaatjes en we vertrekken richting het condorstation. Volgens de reisbeschrijving van Baobab kunnen we met een beetje geluk condors zien vliegen. Volgens de lokale gids (en Elly) is de laatste wilde condor drie geleden al uit de lucht geschoten! Er zitten alleen nog wat condors in kooien waarmee ze een fokprogramma proberen op te zetten, maar dit schijnt nog niet erg te lukken.

Vandaag vertrekken we richting de hoogste pas 'de Pico Aquila'. Vervolgens bezoeken we 'Parque Mifafi' waar drie condors in gevangenschap leven. Ze pogen hier meer condors te fokken, maar dat is niet zo makkelijk. We rijden naar ons overnachtingdorpje waar we eerst nog de specialiteiten van de streek kopen; een kaneeldrankje en fresas con crema (aardbeien met slagroom). Aangekomen in het hotelletje duik ik mijn slaapzak in. Ik ben nog steeds niet fit en heb het heel erg koud. Na het eten neem ik een warme douche en daarna kruip ik nog even voor de open haard. Al snel ga ik naar bed en val ik in een onrustige slaap.

We rijden verder naar onze Posada en Elly probeert ons weer wat Venezolaanse geschiedenis bij te brengen. Na het zoveelste 'Simon Bolivar dit en Simon Bolivar dat' laten we lichtelijk doorschemeren dat ons niet alles wat die 'Simon' deed of waar hij het deed interesseert. Niet veel later komen we bij onze Posada. Deze is hartstikke leuk en gezellig om te zien. Elke kamer is anders ingericht en al snel is iedereen elkaars kamer aan het bewonderen. Ook is er een grote huiskamer met open haard, waar oma (nogal dement) de taak heeft om het vuur aan te houden. Onverstaanbaar brabbelend en liters benzine smijgend stookt ze het vuur hoog op en genieten wij van de warmte. Cor heeft nog wat worstjes bij zich (nog gekocht in Maracay) die we aan een stuk bamboe spietsen. We grillen ze lekker en eten ze op. Na het echte avondmaal gaan we ook nog even borrelen in de huiskamer. De rum die onderweg gekocht is, gaat vlot op.

dinsdag 17 juli

Vanochtend staan we vroeg op en ik ben doodmoe van dat dromen. Ik besluit mijn lichaam een handje te helpen en neem een tabletje en een (voor mijn doen) stevig ontbijt. We rijden eerst naar Lacuna de Macubaij, waar we door de weinig aantrekkelijke, snijdende wind beginnen aan een wandeling. Het Andeslandschap is hier in het Sierra Nevada N.P. schitterend. Het desolate Paramolandschap, die vol staat met reuzeledelweiss geeft je het gevoel dat je alleen op de wereld bent. Hoewel ik wat adem tekort kom door de hoogte, geniet ik echt van deze wandeling.

Vanochtend vertrekken we vroeg om richting de Llanos te gaan. Onderweg stoppen we bij het Sierra Nevada N.P. waar we een schitterende wandeling over de Paramo hoogvlakte maken. Terwijl Elly met een grote groep zo snel mogelijk naar the Black Lake heen en terug lopen, kiezen wij ervoor om lekker van de omgeving te genieten. We maken mooie foto's van onder andere de Reuzeedelweiss, beekjes en de mooie spitse bergen. Tijdens de busreis stappen we nog even uit bij een stuwmeer, die een groot gedeelte van de staat Merida van stroom voorziet. We lunchen in een smoezelig restaurant waar het vlees van de spit komt en per kilo wordt betaald. Hierna rijden we al snel het landschap van de Andes uit en is het landschap vlak.

We rijden door het prachtige berglandschap en dalen langzaam af. We lunchen in Barinitas en de temperatuur is hier inmiddels al een stuk hoger. In de loop van de middag komen we aan in ons hotel in Pt. Nutrios; een prachtige plek waar we de eerste Capibaris zien. Verder spotten we megaleguanen, herten, een aapje, vogels, ganzen etc. Eigenlijk een kleine natuurlijke dierentuin. Al snel loopt het zweet over onze rug. Als een klein hertje ons als liksteen gebruikt, omdat we zo lekker zout smaken, wordt het echt tijd voor het zwembad. Hier is een fanatiek waterpolo/rugbyspel aan de gang. Heerlijk om je even lekker uit te leven na een lange busdag. We lezen nog wat, eten een hapje, borrelen wat na en liggen weer op tijd in de kooi.

Na nog een paar uur rijden langs uitgestrekte weides met enorm veel vleeskoeien of maïsvelden, komen we aan bij onze posada. Het is hier allemaal een beetje vergane glorie, maar de aanwezigheid van een zwembad maakt veel goed. Het is hier namelijk warm en klam. Na het kijken bij de Capibaries, Herten, Aapje en Leguanen duiken we lekker in het koele water. We spelen met de hele groep een soort van waterpolospel. Na het eten borrelen we weer wat na en gaan weer vroeg naar bed, want morgen vroeg weer op.

woensdag 18 juli

Vanochtend rijden we door de Llanos. Onderweg stoppen we erg vaak om vogels, kaaimannen en Capibaries te spotten. In het begin is dit nog wel leuk, maar na een tijdje hoop ik toch dat we nu toch eens een stuk doorrijden. Het weidse landschap van de Llanos is wel indrukwekkend. Kilometer na kilometer kijken we uit over vele hectares vlak landschap. Hier hebben ze zelfs een kleine Llanos Sahara. Het contrast tussen het droge dorre niets en grote drassige gronden is bijzonder.

Na een oversteek met de pont, die wordt aangedreven door een kano, wandelen we het laatste stukje naar onze lodge. De mensen wonen hier echt afgelegen en ze hebben hier erg weinig. We logeren in Churitas, dit zijn hutjes met rieten daken en zeer weinig privacy, maar wel echt back to basic.

Lekker fris opgestaan, de airco staat ook op standje diepvries, dus dat kan ook niet anders. Het ontbijt is mager, maar de prijzen die ze vragen niet. We protesteren met zijn allen, maar dat helpt niet. De reis gaat vandaag verder over de Llanos, immense vlaktes die door de regentijd grotendeels zijn ondergelopen. We stoppen voor de ene naar de andere vogel die we zien. Ook Kaaimannen en Capibaries worden gespot. Het continue stoppen en optrekken van de bus begint me op den duur behoorlijk te vervelen. En de reis lijkt maar niet op te schieten. We lunchen bij een soort pleisterplaats voor reizigers, waar van alles te koop is. We besluiten wat te gaan eten in een restaurant, maar na onze eerste indrukken van die tent, gaan we toch maar naar de bakker. De tocht gaat weer verder over de vlaktes. Ik heb het gevoel dat we continue rondjes rijden, omdat het landschap er de hele tijd hetzelfde uit blijft zien. Vlak voor aankomst bij onze overnachtingsplek, moeten we met een pont over, omdat de brug over de rivier nog in aanbouw is. Aangezien de rij met vrachtauto's nogal behoorlijk is, gaan we lopend de pont op. Micheal komt later met de bus. Na de oversteek lopen we verder naar onze overnachtingplaats door het dorp. We verblijven in primitieve ronde hutjes met een rieten dak erop. Slapen moet hier onder een klamboe, want de muggen vreten je op. Als de schemer invalt, blijkt dat we nog meer bewoners in onze hut hebben. Twee vleermuizen hangen onder het rieten dak en vangen om de beurt muggen. Lekker laten gaan! Vanavond eten we Kaaimanvlees en we genieten van livemuziek. Lokale muzikanten spelen op een Creoolse harp en een Quatro (viersnarige gitaar). De zang is een soort vertelvorm waarin ze beschrijven wat er de laatste tijd zoal gebeurd is. De Cuba Libres glijden er lekker in met dit klamme, hete weer. Het wordt erg gezellig en op een gegeven moment doet Lennart mee met het zingen en lijkt het meer op een hiphopbattle. Het slapen onder een klamboe is niet mijn hobby. Al badend in het zweet, slaap ik niet erg vast.

donderdag 19 juli

Vanochtend gaan we met een gemotoriseerde kano over de Rio...op zoek naar dieren. De hoop op zoetwaterdolfijnen is groot, maar helaas zien we ze niet meer dan alleen wat vogels. Het boottochtje is wel lekker verfrissend. We krijgen ook nog de kans op piranha's te vissen. Voor mij hoeft dit niet zo. Ik haat vissen. Welgeteld 1 lid van de groep lukt het om daadwerkelijk een vis te vangen. Voor de rest eten ze voornamelijk het aas op. Als we terug komen in het kampement relaxen we lekker in de hangmatten. We genieten van een lekkere lunch en dommelen wat.

Helemaal lek geprikt door de muggen en zandvlooien staan we vermoeid op. Vandaag gaan we een boottocht maken op de Rio....Het varen koelt lekker af en soms spotten we een paar mooie vogels en apen. Op een heet plekje gaan we in stilstaand water piranha's vissen. Er wordt wel aan het aas geknabbeld, maar echt vangen lukt ons niet. Alleen Bart vangt er een. Tijdens het losmaken van de piranha, wordt de bootsman in zijn enkel gebeten. Aangezien de mannen hier nogal macho's zijn, doet hij net of het niet zeer doet, maar lachen is er ook niet meer bij.

De roze rivierdolfijnen zien we niet (wat een verrassing) en we gaan nog even zwemmen aan een strandje bij de rivier. Bij terugkomst in de lodge hangen de hangmatten klaar voor onze siësta. Die wordt ons echter weer eens niet gegund, omdat we onze tassen moeten inpakken voor het donker wordt, omdat er geen stroom meer is.

Aan het eind van de middag gaan we met de jeep op pad. Het is de bedoeling dat we een indruk krijgen van het landschap en hoe de mensen hier leven. We bezoeken een familie en zijn onder de indruk van de hoeveelheid rotzooi en viezigheid die men kan maken terwijl men niets heeft. We trekken verder en al snel wordt deze tocht de "musqieto tour" genoemd. Helemaal ingepakt en ingesmeerd vervolgen onze tocht. We vinden een kleine kaaiman voor de foto. Daarna gaan we weer terug richting kamp. De stroom blijkt uitgevallen en vraagt wat aanpassingen. Met kaarsen en zaklampen pakken we onze tassen verder in, we eten ons avondeten en we gaan vroeg naar bed. Vannacht moeten we er vroeg uit.

Aan het eind van de middag maken we nog een jeeptour over de Llanos. Omdat iedereen lek geprikt wordt, noemen we het al snel "mosquito tour". We bekijken een "cowboy" nederzetting (ranzig) en wachten onder het genot van de nodige drank op de zonsondergang in het open veld. Zodra het begint te schemeren, gaan de chauffeurs nog op zoek naar kaaimannen. Ze vangen een klein exemplaar die zo'n 10 minuten in de spotlights staat. We gaan terug naar de lodge, waar ze met een lawaaierige generator stroom proberen te maken. Na het eten weer vroeg naar bed, want morgen is er een lange reisdag.

vrijdag 20 juli

Vannacht heeft de wind voor verkoeling en voor een bombardement aan mango's gezorgd. We vertrekken om 5 uur en al snel stranden we bij de eerste oversteek van een rivier. Er staan veel vrachtwagens voor ons te wachten voor de pont, waardoor we behoorlijk vertragen. Na de oversteek rijden we weer een paar uur verder tot we aankomen bij de Orinoco rivier. De pont hier is groter en duidelijk beter georganiseerd. Waardoor we snel over zijn. Aan de overkant staan veel huizen onder water door de extreem hoge stand van de rivier. Volgens Micheal heeft de Orinoco de afgelopen 15 jaar nog nooit zo hoog gestaan. Rond half drie "lunchen" we bij een aftands en ranzig wegrestaurant waar we voor onze eigen veiligheid alleen maar een zakje chips kopen en opeten. Ik merk dat bij Claudia (en eigenlijk bij iedereen) de reismoeheid en daarmee de irritatie toeneemt. Als Elly weer eens een paar wijzigingen van het programma doorgeeft, is iedereen ook behoorlijk aan het klagen. Tegen de schemering komen we aan bij Ciudad Bolivar. En via achterafweggetjes, door sloppenwijken komen we aan bij het hotel van Peter. Een Duitse man die ook de trip naar de Angel Falls organiseert. De hoge hekken met prikkeldraad langs het terrein levert al snel foute oorlogsgrappen op. Als we even later kennis maken met "Der Peter" krijg ik al een aardig beeld van hem. Een gladde patser die de euro's uit je zak kijkt. Volgens Elly zijn hij en zijn vrouw ook erg streng naar het personeel.

Half 5...de wekker gaat af. Met moeite hijs ik me uit bed. Ik zie erg op tegen deze dag. We zitten minimaal 12 uur in de bus en omdat deze erg vol is met 20 man en bagage, is het alles behalve comfortabel. Ik probeer zoveel mogelijk te slapen en over me heen te laten komen. We steken de Orinoco over en het landschap is gelijk weer anders. 's Avonds om half 7 komen we aan, ik heb het voor vandaag wel even gehad. We eten nog waterige lasagne, maken onze tas klaar voor de Angel Falls en gaan slapen.

We willen ons lekker douchen na twee nachten in een hutje zonder warm water. Al snel blijkt dat hier ook geen warm water aanwezig is en wordt het Claudia even te veel. Misschien volgend jaar toch maar weer wat luxer reizen? We eten eens geen kip/vis/vlees met rijst, maar lasagne met salade. Na het diner pakken we onze tassen om voor de driedaagse trip naar de Angel Falls en proberen we te slapen.

zaterdag 21 juli

Vanochtend weer op tijd op. We gaan naar Canaima en de Angel Falls. Spannend! Vanaf het vliegveld in Ciudad worden we in een ronkend, stinkend Russisch vliegtuig met 14 man naar Canaima gevlogen. De rest gaan met Chesna's. Op het vliegveld worden we opgewacht door Churon, een Pemon (de indianen die dit gebied beheren). We gaan daarna in 2 kano's de rivier op. Na een stukje varen, lopen we eerst nog een half uurtje. Daarna vervolgen we onze tocht weer met de boot. Met een flinke Yamaha achter de boot scheuren we over het water. Hoewel we een houten kont van de bankjes hebben, genieten we heel erg. Aangekomen bij een prachtige kleine waterval, zwemmen we in de Happiness pool en we douchen ons onder de waterval. Hoewel dit een favoriet plekje is en we dus ook niet de enige zijn, is het toch wel bijzonder. De rivier wordt steeds wilder en de stroming steeds sterker. Bewonderenswaardig hoe de bootsmannen de boot tussen de enorme en kleinere rotsen doorsturen en de krachten der natuur trotseren. Na 4 uur varen komen we aan bij het kampement tegenover de Salto Angel. Zo'n 50 meter de jungle in ligt onze slaapplek. Niet meer dan een afdak met een stuk of 40 hangmatten zal de rest van de dag en nacht ons verblijf zijn.

Na wat gekibbel tijdens het opstaan en inpakken halen we onze voorverpakte ontbijt dozen uit de koeling. We maken ons klaar voor vertrek naar het vliegveld van Cd. Bolivar. Het vliegtuig van Jimmy Angel waarmee hij op de Tepui is gestrand, staat te pronken voor de ingang. Na een poosje wachten, mogen we in een 15 pax. Propellervliegtuig. Voordat we de wolken induiken, worden we getrakteerd op een uitzicht over de Orinoco. Na een krap uurtje dalen we en wat ik zie is adembenemend. Enorme Tafelbergen (Tepuis) steken uit het relatief vlakke landschap. Vlak voor we landen, vliegen we langs een woeste waterval waar massa's colakleurig water doorheen wordt gestuurd. We worden van het vliegveld gehaald door Churon, een Pemon-indiaan, die de komende drie dagen onze gids zal zijn. Na een welkomstwoordje en wat uitleg stappen we in een soort toeristenvrachtwagen die niet zou misstaan in een groot pretpark. Na zo'n 10 minuten stappen we over op boten van uitgeholde boomstammen met een enorme buitenboordmotor erachter. We moeten nog een keer uitstappen en lopen, omdat de stroomversnelling te gevaarlijk is.

De rest van de tocht over de rivier is zeer spectaculair waarbij we over ruige stroomversnellingen gaan en regelmatig een plons water over ons heen krijgen. De stuurmanskunsten van deze Bootsmannen is echt enorm. Na een halve dag varen, komen we nat en met een houten kont, maar een geweldige ervaring rijker, aan in ons kampement. Een partij hangmatten verdeeld in twee rijen onder een afdak, een toiletgebouw en een keukentje. Daar moeten we het vandaag en morgen mee doen. We krijgen uitleg over het kamp en wanneer ik iets vraag aan Churon probeert Olga mij de les te lezen. Ik serveer haar af en de stemming tussen ons en haar bereikt een dieptepunt. We vermaken ons met het uitproberen van de hangmat en pakken onze spullen uit. We lopen nog even langs twee andere kampen naar het uitzichtpunt op de Angel Falls. Het aanzicht is werkelijk fascinerend en onbegrijpelijk tegelijk. Het water stort van zo'n enorme hoogte naar beneden dat het gewoon niet te bevatten is. We hebben geluk met het weer. De top van de Duivelstepui, waar de waterval vanaf klettert, zit even niet in de wolken en de zon wint aan kracht. Ik neem de tijd om foto's te maken en vraag me ondertussen af wat Jimmy Angel eigenlijk bezielt heeft om bovenop de Duivelstepui te landen. Hoe hij er weer vanaf is geklommen vind ik helemaal een wonder.

Na warme kleren aan te hebben gedaan, genieten we van het avondeten. We kletsen met Churon en genieten van de rust in de jungle. Churon vertelt over het slapen en sex hebben in een hangmat. Hierbij de Pemon-indianen doen ze aan "hangmatsutra". Elly daagt hem uit voor een demonstratie en uiteindelijk stemt hij toe. Met Olga als demonstratiemateriaal toont hij een zestal standjes. Hilariteit alom. Deze dag was echt fantastisch en ik val met een lach op mijn gezicht in slaap. Afentoe word ik wakker en bots ik tegen mijn buurman. Voor de rest slaapt het best ok.

De bootsmannen blijken ook goede koks te zijn en maken ondanks de primitieve omstandigheden een goede maaltijd. 's Avonds vertelt Churon diverse dingen over de Pemonindianen, zingt wat lokale liedjes en vertelt een sage over "Churon en Moru". Olga is al helemaal in de wolken van onze indiaan en tot grote hilariteit laat hij ons zien hoe je verschillende doet in de hangmat. Olga laat zich gewillig in allerlei poses fotograferen en ik vind het behoorlijk gênant worden. Rond 22 uur gaat de generator uit en ik instaleer me met veel geworstel in de lakenzak en de hangmat. Door de rare houding kan ik de slaap moeilijk vatten in tegenstelling tot Claudia die volgens mij al sliep toen ze de hangmat aanraakte.

zondag 22 juli

Na een kille nacht in een hangmat sta ik enigszins brak op. Al snel blijkt aan het gesteun en gekren van de anderen, dat ik niet de enige ben. Na een goed ontbijt steken we de rivier over en we beginnen aan de wandeling naar de onderkant (bassin) van de Angel Falls. De tocht is grotendeels een klauterpartij over wortels, omgevallen boomstammen en rotsen. Na zo'n twee uur bergopwaarts komen we aan bij het uitzichtpunt. Het valt gewoon niet uit te leggen hoe imposant en groots dit stuk natuurgeweld is. We staan naar schatting nog steeds zo'n 200 meter van het bassin af, maar dichterbij komen lijkt haast onmogelijk. We worden zieknat van de nevel en de luchtstromingen die veroorzaakt worden door het vallende water nemen soms toe tot angstaanjagende winden.

Churon zegt dat hij zelfs ook nog niet zoveel water uit e Angel Falls heeft zien vallen. We hebben enorm veel geluk. Het heeft vlak voordat we in Canaima aankwamen ontzettend lang en hard geregend. Ik geniet met Claudia nog even van dit mooie indrukwekkende gevoel. Daarna lopen we weer terug naar beneden. Terug in het kamp pakken we onze spullen bij elkaar, eten nog wat spaghetti en we gaan weer in de boot terug naar Canaima.

Vanochtend gaan we wandelend richting het uitkijkpunt op de waterval. Door het woud wandelen we over modderige paadjes, door plassen en over grote rotsen. We moeten stuk klimmen, maar het is absoluut de moeite waard. Als we bij het uitkijkpunt komen 'regenen' we nat van de spatdruppels van de waterval. De nevel en wolken onttrekken ons soms het uitzicht. En de top zien we maar even. Hoewel foto's maken haast niet lukt, is dit een sprookjesachtige ervaring die voor altijd in ons geheugen staat gegrift. Na de wandeling terug staat er een lunch klaar. Helaas gaan we na de lunch al weer terug naar Canaima, maar de boottocht maakt weer een hoop goed. We races nu met grote snelheid stroomafwaarts door flinke stroomversnellingen. Binnen 3 uur varen zijn we terug in Canaima. Na het avondeten borrelen we na. Een Venezolaan die redelijk Nederlands en goed Engels spreekt, wil met ons een feestje bouwen. De fles Rum komt op tafel en er worden Cuba Libres gemaakt. Hij doet het eerste rondje in. Daarna kopen wij ook een fles, die hier niet zo goedkoop zijn (€ 17,50) want invoer van alcohol is op Canaima niet toegestaan. Beide flessen gaan op, we sluiten de gezellige avond af.

Stroomafwaarts gaan we op volle snelheid (zo'n 30 a 40 km p.u.) van de stroomversnellingen af. Iedereen in de boot geniet van de spannende tocht en zo'n drie uur later zijn we terug. In onze lodge zijn niet genoeg kamers, dus we worden opgesplitst. Even later zitten we met een klein koppeltje weer in de "Disney" rondtourtruck op weg naar een andere lodge. Tijdens het avondeten maken we kennis met een Venezolaan die Nederlands spreekt (ex-vrouw). Hij trakteert os op wat Rum. En als een paar mensen brutaal hun glas voorzetten voor een 2^e ronde vertelt hij ze dat hij het ook wel leuk zou vinden als zij wat in zouden doen. Aangezien ze dat niet van plan zijn, worden de glazen woest door een van de mensen terug gehaald. De Venezolaan denkt dat hij iets verkeerd heeft gezegd en verontschuldigt zich naar ons toe. Wij zeggen dat het niet nodig is en besluiten zelf met een klein groepje een fles Rum te bestellen. Als deze ook bijna leeg is, gaan we terug naar onze lodge, waar we van het restant nog een afzakkertje nemen.

maandag 23 juli

Lekker geslapen, op tijd klaar met het hele ochtendritueel, komt de "Disney" truck bijna een uur te laat. Nadat deze ons naar de andere lodge heeft gebracht, ontbijten we met de rest van de groep. Daarna gaan we lopend naar het meer, die we oversteken met een gemotoriseerde boomstamkano. We varen langs enorme watervallen en ergens doen ze me denken aan De Rheinfall in Shaffhausen, maar dan een keer zo breed en met colakleurig water. Aan de overkant van het meer stappen we uit om door de Gran Sabana richting de Sapo waterval te lopen. Churon legt ons van alles uit over diverse planten en dieren.

Na een uurtje komen we aan bij de watervallen. We moeten alles uittrekken, behalve onze zwemkleding en Teva's, omdat de tocht achter de waterval langs ons niet droog zal houden. Al snel lopen we achter een imposante oranje/bruinachtige muur van water langs en het lawaai is oorverdovend. Het uitzicht lijkt wel op zo'n heftige film scène waar mensen als nietige poppetjes naar een reusachtige muur van water kijken die op hun afkomt. Dit moment is zo fantastisch heftig. Dat het eigenlijk niet uit te leggen valt. Als we aan de andere kant beland zijn vermaken we ons nog even in een kleine lagune. En we staan onder een paar (kleine) stralen van de waterval. Niet veel later gaan we weer achter de waterval terug en we genieten nog een keer van dit spektakel. De tocht vervolgt weer richting de kano in het meer waarna we weer terugvaren naar de overkant. Daarna blijven we nog even op het strand hangen voor we teruggaan naar de lodge. Na de lunch vertrekken we naar het vliegveld (stuk asfalt met een kantine). Hier nemen we afscheid van Churon.

Vanochtend varen we over het Canaimameer langs drie grote watervallen en we lopen door de Saban richting de Sapo waterval. Eerst zien we deze enorme bak met water van bovenaf. Daarna wandelen we naar beneden. Hier lopen we achter de waterval langs. De derde dag achtereen een onvergetelijke ervaring. Wederom niet te beschrijven hoe dit eruit ziet. We lopen 200 meter achter de waterval langs. Afentoe worden we zowat weggespoeld door het water. Aan de andere kant aangekomen, zwemmen we in een soort poel. We douchen ons onder een "kleine" uitloper van de waterval. Deze kleine straal spoelt nog net het vel van je lichaam. Het werkt in ieder geval goed om voor even van de jeuk van de beten af te zijn. Bij terugkomst zwemmen we wat in het meer en we zonnen op het prachtige strand. Na de lunch gaan we naar het vliegveld. Helaas komt aan deze droom een einde. Ditmaal vliegen we met zijn vijfen in een cesna terug. Leuk om te zien hoe immens en onbegaanbaar dit gebied is. Helaas ben ik inmiddels doodop en val ik regelmatig in slaap. In Ciudad worden we naar ons hotel gebracht, dat netjes is en een airco heeft. We zoeken in het centrum een internetcafé, maar Ardy wil daarna snel weer terug, omdat hij zich niet op zijn gemak voelt. We eten bij een supergoed restaurant "Alfonso" en slapen goed. Heerlijk om even bij te komen.

We vliegen terug in een vijfpersoons-chesna die in Nederland aan de ketting zou worden gelegd. De vlucht onder de wolken door zorgt voor een schitterend uitzicht en na een dik uur landen we op Cd. Bolivar. We worden naar "Hotel Valentino" gebracht en we krijgen het advies om in het donker niet naar buiten te gaan. Nu het nog licht is, nemen wij een taxi naar het centrum waar we in een luxe shoppingmall een shirt kopen voor Cor en we gaan internetten. Dat de criminaliteit hier geen kattenpis is, blijkt wel uit het feit dat de bewaker van het winkelcentrum een stengun draagt met een loop van zijn heup tot aan z'n knie. Na terugkomst bij het hotel besluiten we maar in de buurt te lijven. We gaan naar het restaurant schuin tegenover het hotel. En dit blijkt een goede keuze! Grote lap gegrilde mals vlees met patat en groente. Het eten is echt verrukkelijk en de bediening erg goed. Al snel zijn we het er met z'n vieren over eens: het beste restaurant tot nu toe. Omdat er 's avonds niet veel te doen valt, besluiten we vroeg te gaan slapen.

dinsdag 24 juli

Vanochtend rijden we eerst naar San Jose de Buchas. Hier leven de Warao indianen in hutten op palen aan de Orinoco Delta. Ons eten is nog niet klaar, dus we gaan eerst op piranha's vissen. Monique vangt wel een vis, maar geen piranha. Hoewel het eten erg lekker smaakt, vragen we ons af of we hier tegen bestand zijn. De "open air keuken" is vol met papagaaien, honden en duiven.. Nou ja, we wachten maar af. Met de boot varen we door de Orinoco Delta en bekijken een Warao-huis. Hoe mensen zo kunnen even is een wonder. We bedanken voor de modderwandeling, maar de Belgische familie gaat wel op pad. Een kleine teleurstelling voor ze als ze na twee minuten al weer terug zijn. Volgens de gids is de andere wandeling niet mogelijk vanwege onbegaanbare paden door de hevige regenval. Een beetje teleurgesteld (we hadden hier meer van verwacht) rijden we door naar de ranch "San Andres"

Vandaag rijden we eerst naar St. Jose de Buchas aan de rand van de Orinoco Delta. Onderweg steken we nog de Orinocorivier over via de splinternieuwe hangbrug; de tweede brug over deze rivier in Venezuela. Natuurlijk staat er ook een groot billboard bij dat deze brug er is gekomen dankzij de inspanningen van Chavez. Als we in St. Jose aankomen blijkt dit een kleine nederzetting te zijn van indianen die hier leven. We vissen weer wat op piranha's en we bekijken een huis op palen. De Belgen doen nog een (mini)moddertocht. Bij terugkomst staan er iets te veel mensen op de krakkemikkige steiger, waardoor deze gedeeltelijk instort. Daniël blijkt tot grote hilariteit balanceren op 1 rechtopstaande paal. Na onze excuses varen we nog wat verder over de Delta. Ik had me van dit gebied meer voorgesteld. Na de lunch in een "restaurant" waar de duiven en de dwergpapegaaien door de keuken lopen vertrekken we naar de ranch "San Andres".

Blij verrast komen we aan bij deze accommodatie. Erg mooie hutjes, een zwembad en een prachtige omgeving is de plaats waar we twee nachten blijven. Het vlees dat van de grill komt, is heerlijk. En ook het saladebuffet is erg goed. 's Avonds dansen we "de sterren van de hemel" op salsa en merengue muziek.

Na een dik uur komen we aan op deze ranch van 1000 hectare, waar ook een luxe vakantieressort op staat. De "bungalows" zien er gelikt uit en al snel liggen we in het zwembad. We laten even zien dat Nederlanders en de Belgen toch echt de beste waterbommen maken en de tuinman hoeft de planten rondom het zwembad voorlopig geen water te geven. De kantine is supergezellig met van alles te doen zoals poolbiljart en tafeltennis. De medewerkers zijn hartstikke vriendelijk en gezellig. Alleen gruwelt iedereen van een gids van een Italiaans gezelschap. Deze oude knar zit de hele tijd op de meiden van de bediening te geilen en kan daarbij zijn handen niet thuis houden. De Capirinha's smaken goed en het wordt behoorlijk laat.

woensdag 25 juli

Vandaag lekker niets doen! Cor en Joke gaan met Michael mee naar Maturin om te shoppen. Wij blijven op de ranch om lekker bij te komen. Een beetje foto's maken, zwemmen, slapen en beestjes kijken. Het avondeten is weer in buffetvorm met een lap vlees van de grill en natuurlijk nog een paar caipirinha's.

Vandaag is er de mogelijkheid om te winkelen in een shoppingmall in Maturin. Wij bedanken en blijven lekker bij de ranch. We eten, zwemmen, zonnen en slapen. We bekijken ook de vele beesten op de ranch; schildpadden, papagaaien, slangen, cavia's, apen, etc. Echt genieten, zo'n dagje helemaal niets. En hoewel de prijzen hier relatief hoog zijn, klagen we niet, want het eten is ook erg goed.

donderdag 26 juli

Vanochtend heb ik erg veel last van benauwdheid. Het is hier warm en luchtvochtigheid is hoog. Na het ontbijt gaan we door naar Caripe, wat iets hoger ligt waardoor de temperatuur ook iets aangenamer is. We besluiten niet mee te gaan naar de grotten om de vetvogels te zien of eigenlijk te horen (ze zijn in de grotten niet of nauwelijks te zien). We dwalen wat rond in dit stadje, maar de leuke souvenirwinkeltjes zijn ook hier niet te vinden. Jammer. We vinden een leuk restaurantje, waar het eten ook erg lekker is en gaan op tijd naar bed.

Na een goed ontbijt en een gepeperde rekening (al valt het naar Nederlandse maatstaven nog steeds mee), rijden we naar Caripe. Deze plaats heeft ongeveer hetzelfde klimaat als Merida wat toch een stuk prettiger is dan die klamme hitte op de ranch. We besluiten met z'n vieren niet mee te gaan naar de vetvogelgrot. Na een ommetje door het dorp gaat Claudia nog even bijslapen en werk ik het dagboek bij. Ik haal voor de dames en mij Fresas Con Crema bij een tentje aan het begin van het dorp en op de terugweg schiet ik een foto van een "over de top" standbeeld van zo'n vetvogel. Terug in het hotel, vallen de aardbeien in de smaak en we gaan weer het dorp in om te shoppen, omdat de winkels nu open zijn. De teleurstelling is groot bij Claudia als blijkt dat de winkeltjes alleen maar het assortiment "ruk" hebben. Na wat gekibbel dan toch maar weer terug naar het hotel om wat bij te slapen. Cor en ik drinken nog een cola-rummetje op de patio. 's Avonds eten we in een zeer nette tent naast ons hotel (zal vast wel weer van een buitenlander zijn). Na een afzakkertje op de patio lekker naar bed.

vrijdag 27 juli

We hoeven er niet al te vroeg uit. Sommige mensen willen eerst nog iets kopen voor we vertrekken. We lopen nog even naar de panaderia (bakker/koffieshop) en tot onze grote vreugde staat daar een luxe nescafe-apparaat. Cappuccino!!! Niet veel later zitten we in de bus naar Santé Fe, een leuk vissersdorpje in de buurt van Puerto de la Cruz. Onderweg stoppen we nog een keer om te genieten van het uitzicht op Mochima N.P. Een natuurreservaat in zee met veel koraal en onbewoonde eilandjes. Door de goede schuilmogelijkheden en de kalme zee lagen hier vroeger veel handels- en natuurlijk ook piratenschepen.

De houten schepen zijn nu grote containerschepen geworden die aanmeren in Puerto de la Cruz en de piraterij is hier nog steeds een serieus probleem. Vlak voor aankomst meldt Elly dat Santé Fe “er wat verpauperd uitzien en dat ons hotel nogal “basic” is”. Ik heb al weer een donkerbruin vermoeden en als snel wordt me duidelijk dat ik er niet ver naast zit. Santé Fe is niet meer dan een krottenwijk en ons “hotel” is net zo’n krot. Volgens Baobab is dit een gezellig hotel direct aan het strand in de buurt van de sfeervolle haven. Volgens Ardy is dit een smerig aftands hol, waarbij niet zo nauw wordt gekeken naar de veiligheid van de gasten (stroomdraden met plakband aan de douchekop getaped, dakterras zonder reling, maar wel met uitstekend betonijzer!) De “sfeervolle” haven wordt bevolkt door dronken vissers die je uitschelden en lastigvallen (sfeertje hoor!). Als klap op de vuurpijl komen de goten van de straten uit op een soort beekje die zijn web naar de zee vindt naast ons “hotel”. Na een korte maar heftige regenbui is de stank dan ook niet meer te harden. Lekker zwemmen bij ons hotel zit er dan ook niet in. In verband met de criminaliteit wordt ons op het hart gedrukt om bij ons “ho(k)tel” te blijven. Omdat we hierover al het een en ander van Sjaak Lucassen hebben gehoord, volgen we die raad graag op. Er is trouwens verder ook niets te doen, er is nog maar 1 andere tent in Santé Fe en daar zit niemand. Tot onze verbazing blijkt ons “krottel” toch nog een pluspunt te hebben; bier= 1000 en caipirinha’s = 2000 Bolivars. Lekker pimpelend en knetterend op Baobab proberen we onze teleurstelling ver onze laatste accommodatie te verwerken.

zaterdag 28 juli

Cor heeft vannacht letterlijk iets te diep in het glas gekeken. Enigszins in een “roes” wou hij naar de wc. In plaats vanuit bed rechtsaf naar de “badkamer” te gaan, sloeg hij linksaf en liep in volle vaart tegen de schuifpui. Vandaag gaan we een boottocht maken naar Mochima N.P. We kunnen zelf eten en drinken kopen en mogen dit in koelboxen stoppen die Elly heeft geregeld. Aan het strand zien we een vissersbootje liggen een we grappen dat we daar met 22-en (incl. Elly en Micheal) op moeten. Al snel wordt onze grap waarheid en Elly verontschuldigt zich dat ze normaal niet zo’n grote groep heeft. Iedereen heeft er nu behoorlijk genoeg van volgens mij. Ik hoor steeds meer geklaag over de accommodaties, niet correcte omschrijvingen, te grote groep etc.

Als onze sloep is volgeladen en wij lekker klem tegen elkaar zitten, varen we naar La Piscina, een plek waar je leuk kunt snorkelen. Onze eigen lokaal gekochte snorkels zijn niet echt succesvol. Elly heeft gelukkig nog huursnorkels over. Als het erg druk wordt, vaart onze bootsman ons naar een eiland met een leuk strand met parasols en huisjes. We huren een paar stoelen met parasol en genieten lekker van de zon en de zee. Aan het eind van de middag gaan we nog op dolfijnenjacht. Cor en ik zijn nogal sceptisch (er is ons al meer beloofd!), maar de bootsman doet zijn best en na een klein uurtje zien we ze uit het water springen. We schieten wat foto’s en proberen ze te volgen, maar na een half uurtje zijn ze weg. We varen terug naar onze hut waar we onze spullen reorganiseren en inpakken voor de terugreis naar Nederland. ’s Avonds eten we met zijn allen. Olga en Johan speechen om Micheal en Elly te bedanken waarbij het er nogal hilarisch aan toe gaat.

zondag 29 juli

Na een korte nacht in onze kuil met matras eromheen vertrekken we om 5 uur. Het feit dat er tussen de bus en het hotel (+/- 100 meter) medewerkers de wacht staan te houden, geeft me geen gerust gevoel. Als we ook nog met een auto begeleid worden tot aan de rand van het dorp ben ik blij dat we hier weggaan. Na een paar uur rijden, stopt Micheal nog een keer, omdat hij Flamingo's ziet (hij kan het niet laten). Rond 10 uur komen we aan in de voorsteden van Caracas. Ook rijden we langs de gevaarlijkste wijk. Vol verbazing kijk ik hoeveel hutten/huisjes er hier op een km² gepropt staan. Dit zijn die momenten dat je je gelukkig prijst dat je in Nederland woont. Aangekomen op het vliegveld nemen we afscheid van Micheal. Bij het inchecken, wordt ons meegedeeld dat onze vlucht misschien overboekt is. Ze zoeken vrijwilligers die eventueel een volgende vlucht willen nemen. Olga en de Belgen vinden de beloning hiervoor (€ 600) en melden zich aan. Na alle formaliteiten maken we ons laatste geld op in de taxfree zone. Bij het boarden zien we Olga en de Belgen weer terug. Er is genoeg plaats in het vliegtuig en dus moeten ze mee terug.